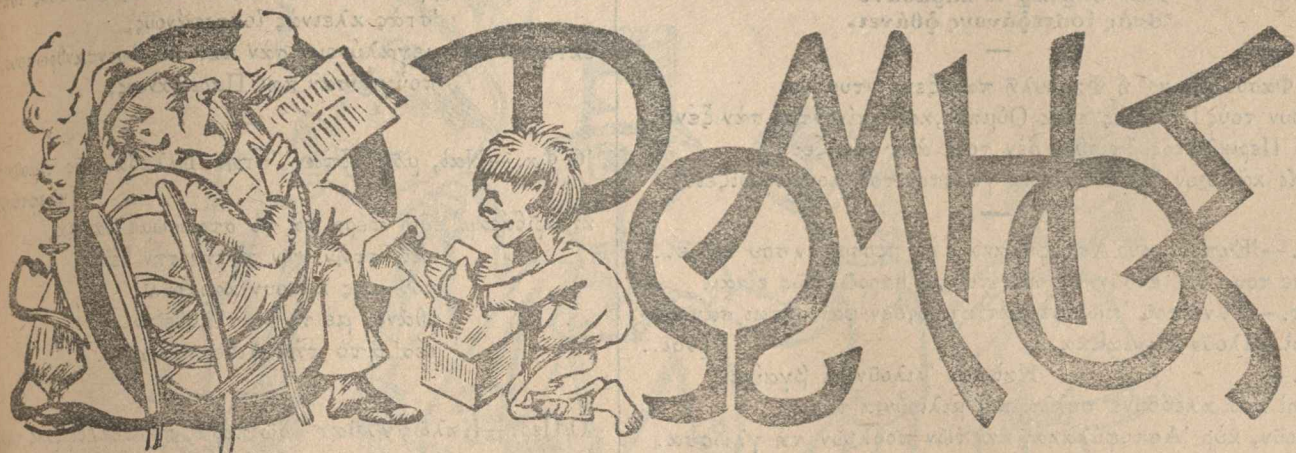

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών θρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—όκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» άνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δέν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μάν πέμπτη κι' εἰκοστὴ.
θέρους κι' ἀτμόςφαιρα ζεστή.

Ἐξήντα κι' ἔξη σὺν ἑπτακόσα,
γιὰ Γάλλους κλέφταις παρὰρ' ἡ γλῶσσα.

Ἄγων νέος ἐκλογῆς
κι' ἱατροκαταγωγεῖς.

Εἰς ἑφωιάζαν τὸ Κορδόνι, κι' ἑφωιάζαν τὴν Ἑλλή,
τοὺς γιатρούς ἀραμπατζήδες βάζουν τώρα τὰ γκαλιὰ.

Νίκη τῶν καταγωγέων
πρὸς χαρὰν τῶν ἐκλογέων.

Ἐκλογή, μὰ δίχως μπόραις,
μόνο 'λίγαις κλαπαδόραις
καὶ κορνέτα καὶ λαγοῦτα...
ὦχ! ψυχὴ μου, τείναι τοῦτα;

Ἐκλογή σαχλή καὶ ψόφικα,
πᾶν 'στὸ βρόντο γιатροσόφικα
καὶ τρεχάματα πολλὰ
τοῦ γιатρού τοῦ Πεταλᾶ.

Ἐκλογή χωρὶς ἀντάρκα
καὶ φωναῖς καὶ ξαφνικά,
μόνο πέταλα καὶ κάρα
καὶ λουλούδια μερικὰ.

Ὁ Γουρδέλης νικητὴς,
ὁ Γουρδέλης Βουλευτὴς,
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι,
κι' ὁ Γουρδέλης 'στὸ μπαλκόνι.

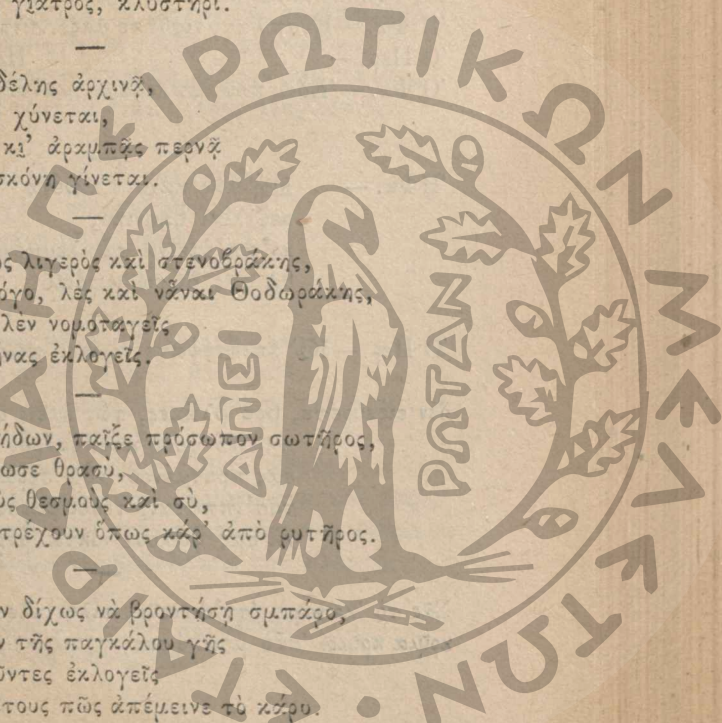
Διχδήλωσις, βιολιά,
κυριάρχου πανηγύρι,
κάρο, κόρδονος, ἑλλή,
πέταλο, γιатρός, κλιστήρι.

Ὁ Γουρδέλης ἀρχινᾷ,
ρητορεία χύνεται,
δὸς του κι' ἀρχιπᾶς περνᾷ
κι' ὅλο σκόνη γίνεται.

Χάσκει κάθε ψηφοφόρος λιγερὸς καὶ στενοβράχης,
ὁ Γουρδέλης βγάζει λόγο, λές καὶ νᾶναι Θεοφράτης,
καὶ τοῦ λέν νομοταγεῖς
τῆς Ἀθῆνας ἐκλογεῖς.

Πρῶτε τῶν ἀραμπατζήδων, παῖζε πρόσωπον σωτήρος,
χέρι σήκωσε θεοῦ, καὶ σὺ,
σῶσε τοὺς θεσμούς καὶ σὺ,
ποῦ τοὺς ἄφησαν καὶ τρέχουν ὅπως κᾶς ἀπὸ ρυτῆρος.

Νίκη τῶν καταγωγέων δίχως νὰ βροντήσῃ συμπᾶς,
κι' εἶπαν τῆς παγκάλου γῆς
σωφρονοῦντες ἐκλογεῖς
μόνο σύμβολο τοῦ κράτους πῶς ἀπέμεινε τὸ κᾶρ.

Τὸν Οὐμπέρ τὸν καραβάνι
ἔδωκε ἰσοτεφάνους ὁ θάνατος.

(Ὁ Φασουλῆς κ' ἡ Φασουλῆ παραξέναν ντυμένοι
κάνουν τοὺς Γάλλους τοὺς Οὐμπέρ, καὶ φαίνονται σὰν ξένοι,
κ' ὁ Περικλέτος ὅπισθεν δὲν τοὺς ἀναγνωρίζει
κ' εἰς κάποιον Ἀστυφύλακα γνωστὸν του μουρμουρίζει.)

Περ.—Ἐμπρός, κύρ' Ἀστυφύλακα, τὴν προσοχὴν σου τείνει...
πιάσε τους ὑπ' εὐθύνην μου... τοῦτοι θαρρῶ πῶς εἶναι.
Ἀστ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ μάτια μου, δὲν φαίνονται σὰν ξέ-
αὐτοὶ 'μιλοῦν Ῥωμαίικα... [νοί..

Περ.—Καὶ σὰν 'μιλοῦν τί βγαίνει;
Αὐτοὶ ποὺ κλέβουνε πολλὰ καὶ μιλοῦν τὸς τῶς
'μιλοῦν, κύρ' Ἀστυφύλακα, καὶ τῶν πουλιῶν τῇ γλῶσσᾳ.
'Ἐλα σοῦ λέω, πιάσε τους χωρὶς ἀργοπορία.
Ἀστ.—Ἐ! πατριώτη, ποῦ τραβᾷς μαζί με τὴν κυρία;
Περ.—Ἐκάναν πῶς δὲν ἔκουναν...

Ἀστ.—Ἐ! πατριώτη, στάσου.
Περ.—Ἐμπρός, φρουρὲ τῆς τάξεως, εἰς τὰ καθήκοντά σου.
Ἀστ.—Σταμάτα, ρέ, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς;... ἔσ' εἶσαι, κλέφτης
[φίνε.

Τοὺς 'γνώρισα, καλὰ μοῦ λές, ἐκεῖν' οἱ κλέφταις εἶναι.
Πῶς 'μοιάζουν ἀπαράλλακτα με τὴ φωτογραφία.

Περ.—Σταμάτα καὶ μὴν προχωρῆς, Οὐμπέρ, καὶ συντροφία,
κ' ἂν ὀμιλῇτ' Ἑλληνικὰ γὰρ νὰ μᾶς ἀπατήσετε,
μὰ γὰρ χαβιάρι πράσινο κ' ἔμᾶς δὲν θὰ πουλήσετε.
Σ' ἐγνώρισα, μὴν σὲρ Οὐμπέρ, ἦλθες με τὸ «Χερβοῦργο».

Ἀστ.—Τράβα 'στὸ τμήμα 'γρήγορα...

Περ.—Πιάσε τον τὸν κακοῦργο.

Ἡ Φα.—Τιὲν τιὲν... πῶς μᾶς 'γνώρισάτε χωρὶς νὰ 'ποῦμε

Ἀστ.—Ἐδῶ, κυρά μου, δὲν περνοῦν χάπια τοῦ μπάρι...

Ἡ Φα.—Μωρὲ καλὰ μοῦ 'λέγανε: φυλάξου, Γάλλε χάχα,
καὶ 'στὴν Ἀθήνα 'βρίσκονται καθὼς καὶ τὰ πλησίον...

Ἡ Φα.—Ἰδοὺ κλητῆρες μὴ φορὰ κ' ὄχι τῶν Παρισίων.

Ἡ Φα.—Συγχρητήρια θερμὰ πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν.

Ἡ Φα.—Καθὼς αὐτὴν, μὴν σὲρ μαρὶ, δὲν ἤραμε καμμίαν.

Ἀστ.—Ἀμέτως ἐν ὀνόματι τοῦ κράτους καὶ τοῦ νόμου

σᾶς συλλαμβάνω καὶ τοὺς δὲν καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

Ἡ Φα.—Ἐὐσπλαγχνισθῆτε μᾶς... πιτιέ...

Ἡ Φα.—Ἐδῶ ποῦ 'μπλέξαμε, μαντάμ, κακὴ δουλειὰ μᾶς

Ἡ Φα.—Πιτιέ κ' ἔδῶ δὲν ἔχει.

Ἡ Φα.—Ἐδῶ ποῦ 'μπλέξαμε, μαντάμ, κακὴ δουλειὰ μᾶς

Ἡ Φα.—Μὴ μᾶς κάνετε κανένα

ρεζίλι κ' ἀφηνιὰ,

κ' ἂν 'ἐκεῖνα τὰ κλεμμένα

θὰ σᾶς δώσω μερικὸ.

Ἡ Φα.—Μὴ μᾶς κάνετε κανένα

ρεζίλι κ' ἀφηνιὰ,

κ' ἂν 'ἐκεῖνα τὰ κλεμμένα

θὰ σᾶς δώσω μερικὸ.

Ἡ Φα.—Μὴ μᾶς κάνετε κανένα

ρεζίλι κ' ἀφηνιὰ,

κ' ἂν 'ἐκεῖνα τὰ κλεμμένα

θὰ σᾶς δώσω μερικὸ.

Ἡ Φα.—Μὴ μᾶς κάνετε κανένα

ρεζίλι κ' ἀφηνιὰ,

κ' ἂν 'ἐκεῖνα τὰ κλεμμένα

θὰ σᾶς δώσω μερικὸ.

Ἡ Φα.—Μὴ μᾶς κάνετε κανένα

ρεζίλι κ' ἀφηνιὰ,

κ' ἂν 'ἐκεῖνα τὰ κλεμμένα

θὰ σᾶς δώσω μερικὸ.

Δὲν σᾶς εἶπε, βρέ, κανένα πῶς 'αὐτοὺς ἔδωκε τοὺς
'στάς κλεινὰς ἰσοτεφάνους,
ἐκτιμοῦν καὶ μεγαλύνουν σὰν καὶ σᾶς ἀφεντανθρῶν
ποῦ γδύσαν καὶ Παρισιάνους;

Ἡ Φα.—Ναί, μᾶς εἶπαν 'στὴν Ἑλλάδα πῶς τῶν

κ' ἀριβάραμ' ἔδῶ πέρα νὰ τὸ στρώσωμε βαρεῖα,

καὶ 'στὴν γῆν αὐτὴν τὴν θείαν,

ποῦ μᾶς κάνουν καρκοῦλι,

φθάνω με τὸ κατ' εὐθεῖαν

μέσ' ἀπὸ τὴν Λιδερπούλη.

Ἡ Φα.—Καλῶς ἦλθ' ἔδῶ πέρα, πρωτοκλέφτης τοῦ

ἐλευθέρως περπατεῖτε... μὴν ἀνησυχεῖτε διόλου,

κ' ὁ φρουρὸς ποῦ σᾶς φερμάει

θέλει μερικὸ νὰ πάρη.

Ἡ Φα.—Κύτταξέ τους πῶς σὲ βλέπουν, προσφιλεῖς

σὰν νὰ θέλουν νὰ σοῦ πάρουν τὸ 'ρωλόγι, τὸ σουρτουῖ.

Ἡ Φα.—Εἶχαν δίκην ποῦ μᾶς εἶπαν ὅτι κάμποσοι

ἀπὸ κατὶ Κατινίτσας δυνατὸ βαρύνουν τραμποῦκο.

Ἡ Φα.—Περάσατε, παρακαλῶ, καὶ μὴν ἐνοχληθῆτε.

Ἡ Φα.—Ἐπὶ μὲν τοῦ, μαντάμ Οὐμπέρ, με θάρρος στηρίζετε

Προσκύνητε σέβου τὸν Θεὸν καὶ καθεὶ κλέφτης τίμα...

στάσου, κύρ' Ἀστυφύλακα, καὶ κάνε τους τὸ σχῆμα.

Ἡ Φα.—Ἐπιθυμῶ γὰρ σουβενίρ κατὶ νὰ τοῦ χάρισα.

Ἡ Φα.—Τὸν ἀδελφόν σας ἤθελα, κυρία, νὰ γνωρίσω.

Ἡ Φα.—Τὸν Ῥωμανὸ τὸν Δωρινικὸν καὶ ἐκεῖν' σᾶς τὴν κόρη...

Ἡ Φα.—Ἐδῶ τοὺς περιμένουμε με τᾶλλα τὸ βαπόρι.

Ἡ Φα.—Ῥ! κελ ὄννερ, Ῥ! κελ μπονέρ!... μᾶς ἔρχεται

Ἡ Φα.—Δὲν ἔχομεν ἀσφάλειαν καμμίαν 'στὴν Εὐρώπῃ

κ' ἔδῶ σκοπεύουμε καὶ ἔμᾶς 'ἀποκατασταθοῦμε

καὶ με τὸν κόσμον τὸν καλὸν νὰ παραγνωρίσουμε.

Ἡ Φα.—Ὅσο γι' αὐτὸ, κυρία μου, καθόλου μὴ σᾶς

καὶ θάλλουν εἰς τὸ σπῆτι σας οἱ πρῶτοι τῶν ἐν τέλει.

Ἡ Φα.—Θέλω ν' ἀνοίξωμε σελὸν, ἔχω μεγάλας βλέψεις

Ἡ Φα.—Μόλις οἱ φίλοι μάθουν πῶς δέχεσθ' ἐπισκέψεις

θὰ πλημμυρήσουν, μαντάμ, τῆς σάλαις τοῦ σπητιοῦ σας.

καὶ Μαρτινίκαις θὰ γενοῦν 'στῆς φλόγας τοῦ ματιοῦ σας.

Ἡ Φα.—Ἄνοιξτε τριγύρω σας τὰ στόματα τῶν γλάρων

καὶ ἡ γλῶσσα των, μαντάμ Οὐμπέρ, θὰ κόβη σὰν φαλλί.

καὶ κουτογάλισαις Ῥωμαῖς θὰ τρέχουν ἄρον ἄρον

νὰ σχετισθοῦν μαζί με σᾶς, τὴν κλέφτρα τὴν Γαλλίδα.

Ἡ Φα.—Ποία δόξα καὶ τιμὴ,

φίλτατέ μου μὴν ἀμί,

σὰν ἀνοίξωμε σελὸν,

καὶ θὰ τρέχουνε γαλόνια,

κ' εὐπατρίδα καὶ Βουρβόνι καὶ βλαστοὶ τοῦ Μοναπαύτου

καὶ θὰ κάνωμε καὶ μπάλους καὶ ζοῦρ φίζ καὶ γαλάντες

Ζέ βου πρί, πασσέ πασσέ,

μέσα κάθε Σγκανρέλος,

κ' ἔλα σοῦφ καὶ βερεσέ
θὰ τὰ φέρωμε 'στὸ τέλος.

Ἡ Φα.—Τί καλὰ ποῦ θὰ περνᾶτε τῆς ἡμέραις καὶ τὰ
καὶ μὴ κάσσα νάχης ἀδεια, [βράδα,
τὴν δειχνῆς κ' ἔδῶ πέρα 'στους τράνους πρωτευσί-
ῶν καὶ 'στους Παρισιάνους, [νους
γὰρ νὰ περνήσῃς δανεικὰ
καὶ νὰ ζῆς βασιλικὰ.

Ἡ Φα.—Τὸν σὲ μωρισθοῦν 'στὸ τέλος πῶς μεγάλος κλέφτης εἶσαι,
μὴ σὲ μέλη, μὴ φοβεῖσαι,
δὲν θὰ φύγῃς, μὴν ἀμί, κ' ἐκ τῆς χώρας τῆς εὐκλείας
Ἡ Φα.—Ἐπὶ μὲν τοῦ, μαντάμ Οὐμπέρ, με θάρρος στηρίζετε

Δὲν θὰ βγάλουν μανιφέστο,
δὲν θὰ πᾶς, μὴν σὲρ, ἀ ρέστο,
μὰ θὰ τῶν γὰρ τιμὴ
τόσα πρόσωπα μεγάλα
νὰ σοῦ δώσουν συνδρομή,
κ' ἔως σὲ δανείσουν κ' ἄλλα.

Τί μεγάλη σου χαρὰ,
ποῦ γεμάτος φαντασία
με τὴν κλέφτρα τὴν κυρά
θὰ πηγαίνῃς ἱππασία.

Σὲ φοράδας διαλεγμένης θὰ καθαρικεύῃς σέλα
κ' οἱ κλεμμένοι θὰ σὲ βλέπουν καὶ θὰ βγάλουν τὰ καπέλα,
καὶ θ' ἀνοίγουνε τὸ στόμα
καὶ θὰ λένε κατὶ τί,
καὶ θ' ἀσπάζονται τὸ χῶμα,
ποῦ τὸ πῶς σᾶς πικτεῖ.

Κάθε τζόκεϊ καὶ σπόρτσμαν με λαρνὶν θὰ σὲ φερμάει,
'στὸ Λονδὸν τὸν Ποδανίστη θὰ τραβᾷς ὑπερηφάνως,
καὶ πολλοὶ θὰ τὸ καυχῶνται καὶ θὰ τῶν γὰρ τιμὴ,
ποῦ τοὺς ἔγδυσε καὶ τοῦτους ἔνας πόρος Παρισιάνος.

Δὲν θ' ἀκούς τί θὰ σοῦ σέρον
τόσος ὅλος τῆς σαβούρας...
ἔδῶ πέρα τίλους πέρνει
ὁ Τσουλῆς κ' ὁ Πατσαβούρας.

'Στὸ σαλόνι σας κ' ἐγὼ θάρχωμαι καμμίαν φορὰ
γὰρ νὰ παίξωμε μαζί πόκερ, μᾶους, μπακαρά,
Ἡ Φα.—Εὐχαρίστησι μεγάλη θὰ μᾶς κάνῃς καὶ τιμὴ...
νάχῃσαι, μὴν σὲρ ἀμί.

Δὲν εἰσεύρεται πόσον χαίρω... νὰ μᾶς ἔλθῃς, ἀδελφέ.
Ἡ Φα.—Θάρχωμαι νὰ πῶ σοῦ, τσοκολάτα καὶ καφῆ,
καὶ τὰ μούτρα σου νὰ βλέπω 'στὸν χρυσὸν σᾶς τὸν καθρέφτη
καὶ σκυφτὸς νὰ μακαρίζω τὸν Φιλέλληνα τὸν κλέφτη.

Ἡ Φα.—Κ' ἄλλους φίλους σου νὰ περνήσῃς
κ' ἀγαθὸς μπουρζουζι,

καὶ 'στὸ σπῆτι νὰ τοὺς φέρνῃς
νὰ τοὺς γδύνωμε μαζί.

Ὁ Περ. — Σὲ βαιδιῶ πῶς θὰ γενῇ καινούριος Παναμῆς.

Ἡ Φα. — Λέτε λοιπὸν πῶς εὐκολὰ θὰ σχετισθοῦν μ' ἐμᾶς;

Ὁ Περ. — Σὺρ μὰ παρόλ...σὰς βεβαιῶ...μία τοιαύτη θέσις
εἶναι μαγνήτης τοῦτ' ἄφ' ἐκείνης καὶ προκαλεῖ τὰς σχέσεις.

Κλέφταις καὶ Γάλλοι μάλιστα μέσ' ἀπὸ τὸ Παρίσι...

καὶ ποὺς δὲν θάλλῃ σπῆτι σὰς, μαντάμ, νὰ σὰς γνωρίσῃ;

Ἐγὼ τοῦλάχιστον μισῶ τὴν ἀρετὴν τοῦ κόσμου.

Ὁ Φα. — Κι' ἐγὼ τὴν ἐσιχάθηκα μετὰ τῆς γυναικός μου.

Ὁ Περ. — Ἀς ἔλθουν 'στὸ Ρωμαϊκὸ κι' ἄλλοδαποὶ Φιλέλ-

[ληνες

νὰ κλέβουν τῆς δεκάρας μας, πρὸ πάντων τῆς νικελίναις.
Βαρέθηκα ν' ἀκούω πᾶς πῶς κλέβουν οἱ 'δικοί μας,
πῶς χύνεται τὸ λάδι μας καὶ πέφτει στὴ φακὴ μας.

Μὴ σκοτίζεσαι, κυρία,
καὶ σὺ, Γάλλε πατριώτη,
κι' ἡ 'ψηλὴ φακλαναρία
θὰ σὰς δώσῃ θέσι πρώτῃ.

Καὶ τὴν κόρη τὴν Οὐμπέρ
ἂν τὴν πάρουνε χαμπέρ
οἱ γαμπροὶ τῶν Ἀθηναίων,
τότε πλέον...σκακρονόν.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τῶν μεταλλείων
καὶ τῶν Δημοσθενῶν τῶν εὐκοιλίων;
γνωρίζετε τὴν γῆν τῶν Πανοπούλων,
ποῦ κλέβουν τὰ παιδιὰ Σταυρουλοπούλων,
καὶ 'στοὺς ληστὰς ἰδρύνονται βωμοί;...
αὐτὴν πατεῖτε τώρα, μεζ' ἀμί.

Ὁ Φα. — Ἦθελα καθὼς Φιλλέλην ν' ἀνεβῶ στὸν Παρθενῶνα
κι' εὐλαβῶς νὰ προσκυνήσω καθεμιά παλῆα κολῶνα.

Ὁ Περ. — Θὰ σὲ πᾶω κι' ἐκεῖ πέρα νὰ ξεχάσῃς τὴ Φραγκιά,
κι' ἐκεῖ 'πάνω, ποῦ τὸ κλέος τῶν αἰώνων ἀναζῇ,
μὲ τοῦ φεγγαριοῦ τὴν λάμψι καὶ μὲ τὴν ἀστροφεγγιὰ
θὰ καθίζωμε 'στῆς πέτραις νὰ 'λαφρώνωμε μαζί.

Ἡ Φα. — Μᾶς καθυποχρεόνετε μὲ τοὺς λεπτοὺς σὰς τρό-

[ποὺς.

Ὁ Περ. — Εἶναι συνήθεις 'στῶν Ρωμαίων τοὺς φιλοξένους
τύπους.
Καλῶς μᾶς ἤλθες, σὲρ Οὐμπέρ, μὲ τὸ ξυπνὸ σου ταῖρι...
μονάχα σεῖς μᾶς 'λείπατε σὲ τοῦτο τὸ λημέρι.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, σὲρ Οὐμπέρ, κι' ἀνοιξε πρῶτο σπῆτι,
θὰ σὲ φορτώσωμε σταυρούς,
κι' ἴσως νὰ 'βρῇς καὶ θησαυροὺς
σὰν τὴν κυρίαν Σταύρακα καὶ σὰν τὸν Χρυσάιτη.

Τρῶγε καὶ πίνε ξενοιαστος, κι' ἂν ἔχῃς καὶ φωνή
'πὲς μας μὲ τὴν τετράφωνη καὶ τὴν Βυζαντινὴ
σὰν πόσαις κάσαις ἀδειξάν 'στὴν κάσσα σου τὴν ἀδεία
καὶ πόσα σοῦκαναν γι' αὐτὴν τσακίσματα καὶ χάδια.

Τὶ σὶκ ποῦ τόχεις, κλέφταρε, καὶ τὶ σπιρτόζο πνεῦμα!...
'μπορεῖς νὰ γδύσῃς ἄνθρωπο μ' ἓνα σου μόνο νεῦμα.
'Αμμ' ἡ μαντάμ;...τί διάβολος!...τί Παρισιάνα ποῦρα!...
εὐκολὰ θὰ σοῦ γίνωνται καὶ δύσκολα χατήρια,

κι' ἂν γίνῃς φίλος πὰρ ἄζαρ καὶ τοῦ σὲρ Τζὼν Τζακ
ἔ! τότε βάρτα χάλαστα καὶ σπάσε τὰ ποτήρια.

Ἡ Φα. — Κάποιος ἔρχεται νομίζω...

Ὁ Περ. — Μὴ φοβεῖσθε, μὴ φοβεῖσθε, μὴ φοβεῖσθε...

Ὁ Φα. — Τόσην ὥρα σὰς 'μιλοῦμε καὶ δὲν ξέρομε ποῖος...

Ἡ Φα. — Τὸνομά σας;

Ὁ Περ. — Περικλέτος...

Ὁ Φα. — Χαίρω, κύριε, πολλὰ...

μήπως εἴσθε σεῖς ὁ φίλος ἐνὸς κάποιου Φασουλῆ;

Ὁ Περ. — Εἶναι φίλος μου πρὸ χρόνων κι' ἀστεϊότητος...

Τὸν γνωρίζετε;

Ὁ Φα. — Βεβαίως...εἴμ' ἐκεῖνος ὅλος κι' ὅλος.

Ὁ Περ. — Φτοῦ σου! νὰ χαθῇς, τσιφούτη, διακονία...

[διαβόλου.

μὲ τὴν μεταμόρφωσί σας δὲν σὰς 'γνώρισα καθόλου.

Ἰδατε τὸν μπαγαπόντη

πῶς μ' ἐγέλατε τῶντι,

καὶ γιὰ τὸν Οὐμπέρ τὸν 'πῆρα, τὸν ἀμακατζῇ τὸν πρῶτο

ποῦ σὲ Δύσι καὶ Λεβάντε τὸνομά του κάνει κρότο;

Καὶ λοιπὸν δὲν εἶσ' ἐκεῖνος

ὁ περίφημος ὁ Γάλλος;

Ὁ Φα. — Ἀχ! μακάρι νάμουν, κτῆνος,

τέτοιος ἄνθρωπος μεγάλος.

Ποῦ τὴν 'βρῆκα τέτοια τύχη;

πάντα Μοῦσα, πάντα στίχοι.

Ὁ Περ. — Χὰ χὰ χὰ!..τὸν κασιδιάρη, ποῦ δὲν ἔχει...

[πρὸς...

τὸν ἐπῆρα γιὰ τὸν Γάλλο τὸν ἐκατομμυριοῦχο.

Νὰ λοιπὸν, Φασουλ-Οὐμπέρ καὶ ξυλένις κουρελῆ...

(Τὸν κτυπᾷ κι' ὁ Περικλῆς κι' ἡ κυρία Φασουλῆ.)

Ὁ Φα. — Τώρα ποῦ δὲν εἶμαι τέτοιος καὶ ξανάμεινα...

[βλέπ...

τώρα σῦρτε με, κλητῆρες, μὲ κλωτσιαῖς καὶ πῦξ καὶ λά...

μέσα 'στὴν Ἀστυνομία.

**Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Βιβλίον ἐξεδόθη σημαντικὸν πολὺ,
ἔχον 'στὴν ἱστορίαν τῆς Κρήτης συμβολή,
ὑπὸ τοῦ Δασκαλάκη γραμμένον τοῦ Μαξίμου,
ρέκτου Κρητὸς κι' ἀλλήμου.

Πικρὰ χαμὸ γέλα, νέα ποιήματα,
καὶ ποιητρίαις μας γνωστῇς σκιρτήματα,
ποῦχουν καὶ πάθος, ποῦχουν καὶ νοῦ,
τῆς Ἰωάννας Δεσφινού.

Ἐπετηρὶς τοῦ Παριζιανοῦ, βιβλίον δηλαδὴ
μὲ τὴν μεγάλην δρασίν του καὶ τὴν παντοειδή.

Αὔριον 'στὴν Κηφισίᾳ, σ' ἓνα τόπον χλοερὸν,
ἐκθεσις περικαλλὴς ἐξ ἀνθῶν κι' ὀπωρῶν.